

DE GRÖNA DEMONERNA

Jorden i fara, del 2

KG JOHANSSON

De gröna demonerna

Jorden i fara, del 2

KG Johansson

SMAKPROV

Publicerad av Molnfritt Förlag

Copyright 2014 Molnfritt Förlag

Den fulla boken har ISBN 978-91-87317-35-4

Boken kan laddas ned från nätbutiker som har avtal med
Molnfritt Förlag.

Innehåll

Lasso i rymden

En ny resa

Åttio tusen miljarder kilometer

Det nya skeppet

En grön värld

Varelsen i palmen

Fotspår efter händer

Tjugo meter varg

Ökenträden

En promenad i skogen

Staden under två månar

Alex pratar med demoner

Lasso i rymden

Rymddräkten var varm. Alex hand kändes klumpig i handsken. Han vred på en knapp som sänkte värmen. Det blev genast mindre hett.

Jorden syntes långt borta, liten som ett äpple. Åt andra hållet brann solen. Alex kunde inte se den. Hans hjälm dämpade ljuset så fort han vände sig åt det hållet.

Alex svävade en och en halv miljon kilometer från jorden. Hans föräldrar arbetade bredvid honom. Längre bort glittrade många andra som gjorde samma sak.

De höll på med att bygga världens största solskärm.

Miljön på jorden blev sämre och sämre. Alex och hans föräldrar hade gjort en resa till en annan planet. Där skulle de försöka hitta något som kunde göra miljön bättre. De lyckades bara nästan – det de fann var en planet med mängder av guld i marken. Guldet gjorde åtminstone folk intresserade av fler resor.

Men just nu hade isen kring nordpolen börjar smälta mycket snabbt. Alla rymdskepp och piloter hade satts in för att bygga solskärmen. Den skulle göra det svalare på nordpolen, så att isen slutade smälta så snabbt.

Solskärmen bestod av remsor av metall. Varje remsa var en meter bred och hundra meter lång. Remsorna fanns i rymdskeppen som syntes runt omkring. Varje remsa var hoprullad. Det Alex och de andra gjorde var att öppna ett lås på remsorna. När låset öppnades rullade remsan långsamt ut sig. Remsorna var magnetiska, och när man förde ihop dem fastnade de i varann.

Remsa efter remsa rullades ut och sattes ihop. Den här delen av skärmen blev större och större. När hundra remsor satt ihop hade man en bit skärm som var hundra gånger hundra meter stor. Några rymdskepp arbetade med att dra

ihop sådana bitar till en enda enorm skärm.

Så småningom skulle skärmen bli tusen kvadratkilometer stor. Hela isen kring Nordpolen skulle hamna i skugga.

När skärmen inte behövdes längre skulle man flytta på den.

Arbetet var inte så tungt. Men man måste vara försiktig. Fastän remsorna rullade ut långsamt var det stor kraft i dem.

Alex måste erkänna att arbetet var ganska tråkigt. Bara hittills i dag hade han och hans mamma och pappa rullat ut flera hundra skärmar.

Samtidigt var arbetet spännande. Om några veckor skulle skolan börja. Det skulle kännas konstigt att sitta på skolbänken igen. Alex hoppades att de skulle hinna resa till någon annan planet först.

Om de hann det skulle han få träffa Julia. Och det ville han göra.

– Sluta drömma nu, Alex, sa hans pappa i radion. – Hjälp till här.

Alex vaknade till. Han hjälpte till med att öppna låset. När remsan började rullas upp kände han en stöt i handen.

Metallen var blank som en spegel. Det blixtrade till när solen började speglas i det. Men Alex hjälm dämpade genast ljuset.

Alex pappa hette Tomas. Han förde försiktigt remsan mot skärmen som de arbetade med. När han kom fram sögs remsan ihop med resten av skärmen. Alex såg hur skärmen böljade till när den nya remsan fastnade.

Längre bort arbetade Alex mamma. Hon hette Mia. Hon och alla andra hade säkerhetslinor som höll fast dem. De var så långt från jorden att tyngdkraften knappt gick att mäta. Men om man gjorde en häftig rörelse kunde man glida iväg bort genom rymden – och det var inte säkert att man skulle bli hittad.

Bara för några timmar sedan hade Tomas tappat ett verktyg, en dyr laser. Han hade sträckt sig efter den men missat. De hade sett efter den. Lasern blänkte i solljuset medan den långsamt gled längre och längre bort. Så

småningom skulle den lämna solsystemet och glida vidare, i tusentals år, ensam i tom och mörk rymd ...

– Synd att jag inte har min lasso här, hade Alex sagt.

– Ja, höll Tomas med. – Vi kan inte hämta den med skeppet. Det skulle bli dyrare än en ny laser. Och bränslet kanske inte räcka hem efteråt.

Alex hade tittat mot jorden. Den såg verkligen liten ut.

De arbetade vidare.

De skulle bygga massor av skärmar innan den stora blev färdig. Hundratusen stycken måste bli färdiga, så snart som möjligt. De sov några timmar i rymddräkterna och fortsatte sedan.

Runt om dem fanns inget upp eller ned. Bara solen som inte gick att titta på. Längre bort lyste det lilla äpplet som var jorden, och en gul stenkula som var månen. Och miljoner stjärnor.

Det var stjärnor överallt. Åt alla håll. Stjärnorna var mycket klarare än på jorden. Vissa av dem var nästan bländande. När man såg ”nedåt” kändes det som att titta ned i en oändlig avgrund, full av stjärnor. Stjärnorna var vita och gula och röda och Alex kände sig hypnotiserad när han tittade på dem.

Det var kanske något sådant som hände med Tomas.

Man fick inte slöa till under det här arbetet. Men Tomas måste ha gjort det ändå.

De hade nyss börjat på en ny skärm. Tomas gjorde ett fel: han vände den första remsan åt fel håll. Sedan hjälpte Alex honom med nästa remsa. Den rullades ut som den skulle. Men den ville inte fastna i den första.

– Äsch, sa Tomas. – Magneterna är felvända. Remsorna stöter bort varann.

– Vi vänder på den, sa Alex.

– Ja.

Det var inte så lätt att vända på hundra meter tunn metall. De hade

ingenting att ta stöd mot och det tog lång tid.

– Jag prövar så här, sa Tomas. – Håll i min lina ...

Alex rullade ihop Tomas säkerhetslina. Till slut var den fria biten så kort att Tomas kunde ta lite stöd med den.

Men han hade glömt en sak.

Metallremsan var vass. Den sträckta linan kom åt kanten. Alex såg det hända men hann inte säga något.

Tomas lina gick av.

Metallremsan vred sig tillbaka när Tomas inte hade något stöd längre. Tomas tappade greppet om remsan.

Han gled bort från den.

Ut mot den tomma rymden.

– Nej! skrek någon i radion. Alex kände igen sin mammas röst.

Alex hade inte tid att svara. Han såg sin pappa glida bort. Tomas rullade långsamt runt. Stjärnorna gnistrade omkring honom.

– Pappa! ropade Alex. – Titta hitåt!

– Jag försöker ...

– Ser du mig nu?

– Ja!

Alex hade ingen lasso. Men han hade något annat.

Han gjorde snabbt en ögla längst ut på Tomas avskurna lina. Han hade ungefär femton meter lina i handen. Tomas var kanske tio meter bort och gled hela tiden vidare.

Alex hade bara en chans.

Han blev färdig med öglan och kastade linan.

En hemgjord lasso.

Linan verkade krypa genom rymden. Den kom närmare och närmare Tomas.

Kastet var bra men inte perfekt. Linan skulle missa Tomas med några decimeter.

Tomas rullade runt i tomheten. Han sträckte ut handen.

Han skulle aldrig nå linan –

Men sedan fick han grepp om den. Ett stadigt grepp, precis i öglan.

– Dra dig hitåt, sa Alex.

– Det kan du lita på.

Tomas kom närmare och närmare.

– Påminn mig om en sak, sa han när han hade knutit linan runt midjan och satt fast igen. – Jag ska aldrig mer klaga på att du kastar lasso.

Just då fick han ett samtal på radion. Han lyssnade.

– Vi kommer, sa han.